

Παπά Γιάννης ο εξορκιστής

[/ Ορθόδοξη πίστη](#)

Όταν το 1917 στην Ρωσία έγινε η επανάσταση των Μπολσεβίκων, συνέλαβαν στην Οδησό 17 ιερείς για να τους εκτελέσουν.

Ένας απ' αυτούς κρύφθηκε στα δάση και σώθηκε' μετά βρήκε τα δύο του παιδιά, ένα αγόρι και ένα κορίτσι, τα οποία είχαν κρύψει οι γείτονές του και γλύτωσαν από τους κομμουνιστές. Την πρεσβυτέρα του όμως την συνέλαβαν και την εκτέλεσαν.

Ο ιερέας αυτός ονομαζόταν παπά-Γιάννης και ήταν Έλληνας. Πήρε λοιπόν τα δύο του παιδιά και περιπλανώμενος από τόπου εις τόπον, πεζοπορώντας το περισσότερο διάστημα ήρθε μέσω Ρουμανίας και Βουλγαρίας στην Ελλάδα, την πατρίδα του. Έκανε εφημέριος στην Μακεδονία και στην Θράκη. Έπειτα ήρθε στο χωριό Σκουτερά Αγρινίου, διότι ήταν κενή η θέση του εφημερίου.

Ο παπά-Γιάννης ήταν ρακένδυτος. Φορούσε ένα τριμμένο ράσο με ένα ξυλάκι από ρείκι για κουμπί και στο λαιμό του είχε κρεμασμένο με μαύρο κορδόνι ένα ξύλινο Σταυρό. Έμοιαζε με τον άγιο Κοσμά τον Αιτωλό. Από τη νηστεία και τις

ταλαιπωρίες είχε όψη εξαϋλωμένη, ήταν «πετσι και κόκαλο».

Το χωριό Σκουτερά τον καλοδέχτηκε και τον βοήθησε στις ανάγκες του. Έμενε σ' ένα δωμάτιο μαζί με τα δύο του παιδιά, το κορίτσι δέκα ετών και το παιδί οκτώ ετών. Άρχισε λοιπόν ο παπά-Γιάννης να λειτουργεί τακτικά, να κηρύττει τον λόγο του Θεού, να εξομολογεί και να κοινωνεί τους ανθρώπους. Έτρεχε να βοηθά πνευματικά όπου τον καλούσαν, να διαβάσει ευχές σε αρρώστους και σε άρρωστα κτήνη που αμέσως θεραπεύονταν.

Μία νέα από την Σκουτερά είχε παντρευτεί στην Σταμνά. Όταν επισκέφθηκε το χωριό της άκουσε να μιλούν με θαυμασμό για τον παπά-Γιάννη.

Της είπαν: «Μας έστειλαν έναν παπά, λες και είναι ο ίδιος ο Χριστός, τόσο καλός είναι».

Η νέα είπε ότι στην Σταμνά υπάρχει μία γυναίκα δαιμονισμένη επί δεκαοκτώ χρόνια. Οι συγγενείς της την γύρισαν σε γιατρούς και σε πολλά Μοναστήρια τρέξανε σ' όλη την Ελλάδα αλλά αυτή δεν θεραπεύτηκε. Ζήτησε και είδε η ίδια τον παπά-Γιάννη και τον παρακάλεσε να θεραπεύσει την πάσχουσα. Αυτός ζήτησε να δη πρώτα την δαιμονισμένη. Έκανε προσευχή και αποφάσισε να την αναλάβει.

Την Κυριακή στο τέλος της θείας Λειτουργίας ο παπά-Γιάννης ανακοίνωσε τα εξής στο εκκλησίασμα: «Χριστιανοί, θα κάνουμε έναν αγώνα για να θεραπευτή η γυναίκα που την βασανίζει ο σατανάς επί 18 χρόνια. Θα νηστέψουμε 40 μέρες, θα κάνουμε κάθε μέρα Λειτουργία. Θα εξομολογηθούμε, θα κοινωνήσουμε, θα φέρνουμε την γυναίκα κάθε βράδυ στην Εκκλησία και θα κάνουμε Παράκληση.

Στην Λειτουργία δεν θα την φέρνουμε εδώ, διότι ο σατανάς θα δημιουργήσει φασαρία. Θα ειδοποιήσουμε και τα γύρω χωριά όποιος θέλει να έρθει».

Την Κυριακή το βράδυ έφεραν την γυναίκα στην Εκκλησία του αγίου Νικολάου. Μαζεύτηκε πολύς κόσμος. Στην Εκκλησία δεν ήθελε να μπει με κανένα τρόπο. Το δαιμόνιο μούγκριζε, έβριζε τους πάντες, απειλούσε ότι θα κάψει την Εκκλησία, και έβγαζε αφρούς από το στόμα της. Την έπιασαν μερικοί δυνατοί άντρες και την έφεραν κάτω από τον πολυέλαιο.

Ο παπά-Γιάννης κρατώντας τον Σταυρό διάβαζε από το Ευχολόγιο τους εξορκισμούς και την σταύρωνε. Κρατούσε τον Σταυρό πάνω στο κεφάλι της και εκείνη φώναζε: «Πάρε αυτό το σφυρί από το κεφάλι μου, με πληγώνεις' δεν υποφέρω αυτό το σφυρί». Το πλήθος των χριστιανών έκαναν μετάνοιες και έλεγαν το «Κύριε ελέησον».

Ο παπά-Γιάννης έλεγε στον κόσμο: «Χριστιανοί, κάνετε υπομονή, θα τον

εξοντώσουμε τον σατανά».

Είχε πει και στον Δάσκαλο ο παπάς να φέρνει όλα τα παιδιά του Σχολείου, που έλεγαν κι αυτά το «Κύριε ελέησον» και έκαναν μετάνοιες. Αυτό γινόταν κάθε μέρα. Ο διάβολος με το στόμα της δαιμονισμένης έλεγε στα παιδιά του Σχολείου: «Πηγαίνετε έξω παιδάκια, σας κοροϊδεύει αυτός ο παλιό παπάς που βρωμάνε τα χνώτα του από τη νηστεία. Μία ωραία νύφη περνά, πηγαίνετε έξω, περιμένει η μαμά σας με μία φέτα καθάριο ψωμί με ζάχαρη πάνω στο ψωμί». Δηλαδή έλεγε ότι ζήλευαν και επιθυμούσαν να έχουν τα παιδιά τότε, με σκοπό να τα βγάλει έξω.

Έρχονταν και από τα γύρω χωριά κόσμος. Μία μέρα μπήκε μέσα κάποιος και του λέγει ο διάβολος με το στόμα της δαιμονισμένης: «Ω, καλώς τον φίλο μου τον τάδε, εσύ είσαι που την τάδε μέρα έκανες αυτό και αυτό, ήρθες και εσύ να προσευχηθείς για να με βασανίσεις;».

Όντως ήταν αλήθεια αυτά και ο άνθρωπος αυτός έφυγε καταντροπιασμένος, δεν άναψε ούτε κερί. Το παράδοξο είναι ότι η δαιμονισμένη έβλεπε προς το Ιερό, δεν γύρισε να δη πίσω της, που ήταν πολύς κόσμος, αλλά τον είδε με άλλο τρόπο και του αποκάλυψε τις ανεξομολόγητες αμαρτίες του.

Κάποιο βράδυ, ενώ είχε μαζευτεί πολύς κόσμος και ο παπά-Γιάννης διάβαζε την δαιμονισμένη, είπε κάποιος στον διπλανό του: «Κάνε καλά τον σταυρό σου. Σταυρός είναι αυτός που κάνεις, λες και παίζεις μαντολίνο». Ακούστηκε τότε η φωνή της δαιμονισμένης να λέει: «Άφησε τον άνθρωπο, καλά κάνει τον σταυρό του».

Η δαιμονισμένη φώναζε κάποτε: «Στείλτε να φέρετε τον φίλο μου τον τάδε παπά». Ήταν ένας παπάς σε κάποιο χωριό που η ζωή του δεν ήταν καλή. Αυτός ο παπάς δεν τόλμησε να έρθει στην Εκκλησία.

Ο αγώνας του παπά-Γιάννη συνεχίσθηκε για να βγάλει το δαιμόνιο από την γυναίκα. Σ' αυτό το διάστημα πληροφορήθηκε από το ίδιο το δαιμόνιο που ήταν μέσα στην γυναίκα, ότι είναι ο Εωσφόρος, ο αρχηγός των δαιμόνων. Μπήκε μέσα της κατά την ώρα που τηγάνιζε ψάρια, επειδή ο αδελφός της αγανακτισμένος από κάποια αφορμή της είπε να μπει ο διάβολος μέσα της. Από εκείνη την στιγμή δαιμονίστηκε η γυναίκα.

Ο αγώνας τώρα για τον παπά-Γιάννη ήταν σκληρός. Ο διάβολος τον έβριζε, τον απειλούσε λέγοντας ότι θα γκρεμίσει την Εκκλησία, θα κάψει το χωριό, «θα βγω απ' αυτή την σκύλα», έλεγε, «και θα μπω στην κόρη και στον γιό σου». Ο παπά-Γιάννης του απαντούσε: «Δεν έχεις δικαίωμα να μπεις πουθενά, μόνο στην άβυσσο έχεις δικαίωμα να πάς».

Μετά από ένα μήνα, ένα βράδυ αφού τελείωσε η Παράκληση και έφυγε ο κόσμος μαζί και η δαιμονισμένη, ο παπά-Γιάννης έκλεισε την πόρτα της Εκκλησίας, γονάτισε μπροστά στην εικόνα του Χριστού και άρχισε να προσεύχεται με δάκρυα για να ελευθερωθεί η βασανισμένη ψυχή από το δαιμόνιο.

Από τις οκτώ το βράδυ μέχρι τις τρεις το πρωί προσευχόταν συνεχώς. Ανησύχησαν οι χωριανοί για τον παπά-Γιάννη που δεν επέστρεψε σπίτι του, κοντά στα παιδιά του που τον περίμεναν. Πήγαν μαζί με τα παιδιά του και τον βρήκαν γονατιστό να προσεύχεται. Η κόρη του που ήξερε από άλλες φορές, είπε: «Αφήστε τον να προσευχηθεί». Όταν συνήλθε ο παπά-Γιάννης από την προσευχή που είχε απορροφηθεί, πήγε στο σπίτι του να κοιμηθεί. Στον ύπνο του άκουσε φωνή που του είπε: «Παπά-Γιάννη, η γυναίκα μετά τις τριάντα εννιά μέρες, αφού περάσει η 12η ώρα, τα μεσάνυχτα, θα ελευθερωθεί από τον σατανά».

Την τελευταία ημέρα είπε ο σατανάς στον παπά-Γιάννη: «Παπά-Γιάννη με εξόντωσες». Και πράγματι την 40η ημέρα βγήκε από την γυναίκα η οποία ελευθερώθηκε από το μαρτύριο και έζησε έκτοτε υγιής πολλά χρόνια.

Ο παπά-Γιάννης στο δωμάτιο που κοιμόταν με τα παιδιά του, δεν είχε σχεδόν τίποτε εκτός από δύο «τσόλια» (σκεπάσματα, κουβέρτες), τα οποία είχαν δώσει οι γυναίκες του χωριού. Στο ένα κοιμόνταν τα παιδιά του και στο άλλο αυτός. Έστρωνε το μισό κάτω στο πάτωμα και με το άλλο μισό σκεπαζόταν.

Είχε μεγάλη πίστη στον παντοδύναμο Κύριο. Αισθανόταν ότι η προσευχή του εισακούεται από τον Θεό και γι' αυτό γίνονται θαύματα. Έλεγε: «Όταν ζητήσω από τον Θεό να ισοπεδώση το βουνό δια της προσευχής, της νηστείας και της ελεημοσύνης, θα ισοπεδωθεί. Ο άνθρωπος, όταν τηρήσει αυτά τα τρία είναι από τώρα στον παράδεισο».

Είχε πολύ μεγάλη φτώχεια ο παπά-Γιάννης γιατί όσα του έδιναν τα μοίραζε ελεημοσύνη.

Κάποιος το πρώτο Πάσχα που έκανε στο χωριό, του χάρισε μία γίδα με το μικρό της κατσικάκι. Το κατσικάκι να το σφάξει για να γιορτάσει το Πάσχα, και την γίδα να την έχει να πίνουν λίγο γάλα, όταν δεν έχει νηστεία. Ο παπά-Γιάννης δεν κράτησε την γίδα και το κασίκι. Τα πούλησε και με τα χρήματα αγόρασε ρούχα

για τα ορφανά του χωριού, να χαρούν κι αυτά την ημέρα της Αναστάσεως.

Ήταν επίσης μεγάλος νηστευτής. Την Σαρακοστή νήστευε εξήντα μέρες από λάδι, γι' αυτό στο χωριό την Σαρακοστή την έλεγαν Εξηντάρα.

Ο παπά-Γιάννης ένα βράδυ είδε στον ύπνο του ένα σπίτι σε μία άγνωστη τοποθεσία και τον νοικοκύρη του σπιτιού να τρώγει ένα ψόφιο σκυλί.

Ρώτησε που βρίσκεται αυτό το σπίτι με τα συγκεκριμένα χαρακτηριστικά και τον κατατόπισαν. Πήγε ο παπά-Γιάννης με συνοδεία, βρήκε το σπίτι, χτύπησε την πόρτα και του άνοιξε η γυναίκα.

Μαζί της ήταν και το παιδί της. Ο άνδρας της έλειπε στα κτήματα. Πάντως όταν τον ειδοποίησαν ήρθε τρέχοντας, πλύθηκε, του έβαλε εδαφιαία μετάνοια και του φίλησε το χέρι. Είχε ακούσει για την αγιότητα του παπά-Γιάννη και την θεραπεία της δαιμονισμένης, αλλά δεν τολμούσε να τον συναντήσει, διότι η συνείδησή του ήταν βεβαρημένη.

Στην εκκλησία δεν πήγαινε, κρεοφαγούσε στις νηστείες, βλασφημούσε και με την γυναίκα του ζούσε παράνομα γιατί ήταν αστεφάνωτοι. Είχε όμως καλή διάθεση. Ζήτησε και εξομολογήθηκε αμέσως. Μετά στεφανώθηκε από τον παπά-Γιάννη και έζησε ως καλός χριστιανός.

Ο παπά-Γιάννης, ο χαριτωμένος λειτουργός του Υψίστου με την ασκητική του ζωή, την ακτημοσύνη του και την αδιάλειπτη προσευχή, είχε γίνει γνωστός σ' όλη την γύρω περιοχή. Έρχονταν οι άνθρωποι να τον συμβουλευτούν και να τους διαβάσει ευχή να γίνουν καλά. Τον θεωρούσαν μεγάλο Προφήτη και θαυματουργό. Έρχονταν επίσης άγνωστοι άνθρωποι από διάφορα μέρη και αυτός έλεγε: «Εσύ είσαι ο τάδε και ήρθες εδώ γι' αυτό και γι' αυτό το λόγο».

Διηγείται κάποιος από την Σκουτερά που στο πατρικό του σπίτι έμενε ο παπά-Γιάννης, ότι είχε πει κάποτε: «Μια ημέρα θα αποκαλυφθεί το λείψανο ενός Αγίου στο μοναστήρι της Παναγίας της Λυκουρισιώτισσας και υστέρα το Μοναστήρι θα πάρει μεγάλη φήμη».

Αλλά το χωριό του που τον λάτρευε δεν τον χάρηκε πολύ, γιατί τον πήραν για εφημέριο στο χωριό Καινούργιο. Μετά τον ζήτησαν και τον πήραν στην Πελοπόννησο. Έκτοτε αγνοούνται τα ίχνη του και τώρα σίγουρα θα έχει κοιμηθεί.

Αιωνία του η μνήμη. Την ευχή του να έχουμε. Αμήν.

(Απόσπασμα από το βιβλίο «Ασκητές μέσα στον κόσμο», ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ 2008,

Ι. Ησυχαστήριον Αγ. Ιωάννης ο Πρόδρομος, Μεταμόρφωσις Χαλκιδικής)

Πηγή: inpantanassis.blogspot.gr